

Taula

- 7 penja el cap d'un antílop
9 t'hi has abocat...
- 11 *SKAMMDEGÍ* (els dies foscos)
13 sé del dubte de l'àliga...
15 no érem abans de ser...
17 els braços, torts...
19 la pell d'una llúdriga...
21 així vas arribar a mi:...
23 la sal a la llengua la sal...
25 aminva'm la set...
27 el teu reflex, amor...
29 si encara ets feix i arrel...
31 el temps en...
33 no cerco neu...
35 m'han portat fins aquí...
37 se'ns ha endinsat, mastegada...
39 el llac neda la calma i el...
41 extingint el rastre...
43 et deso un mugró gèlid...
45 et somio precipicis...
47 i el ventre creix com...
49 amb la sang resseca...
51 deu hiverns...

- 53 nosaltres, que veníem...
55 deu hiverns
- 57 *NÓTTLEYSA* (sense nit)
59 dic llar dic munt...
61 dic llar reguerol de sang...
63 una evasió d'onades...
65 les taques que...
67 a contrallum les veus...
69 sobre els còdols respira...
71 caure em sento caure...
73 us parlo en somnis de...
75 meva, la terra que no...
77 si mires la llum verda...
79 que vol dir que hi són...
81 beu, beu-te dels meus ulls...
83 beu, beu-te dels meus ulls...
85 beu-te el llamp impacient...
87 hi ha l'ofec...
89 l'ofec d'un bec...
91 l'ofec de vaixell...
93 l'ofec de bard desesmat...
95 l'au esquartera el cel...
97 i seràs així...
99 amidant la distància...

- 101 *SILÐEMANUÐUR* (el temps afegit)
103 fuges de l'absolut...
105 Epíleg. A mig fer a mig desfer, arrel i branca
111 L'endreça
113 Cloenda. Del llop, el fred i la foguera

Aquesta obra ha estat guardonada amb el 38è Premi de Poesia Miquel Martí i Pol, dins els Premis Literaris 2022, organitzats per l'Ajuntament de Roda de Ter i la Fundació Miquel Martí i Pol. Els membres del jurat han estat: Lluïsa Julià, Antoni Pladevall, Anton Carrera i Jaume Coll Mariné.

Amb la col·laboració de:

© del text: hereus d'Anna Campillo Arrebola, 2022

© del postfaci: Pep Sanz, 2023

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2023

Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: setembre de 2023

ISBN: 978-84-1303-479-9

DL: L 511-2023

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

↳ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

*Perquè tots els rius grans
s'alçaran*

KORMÁKR ÖGMUNDARSON (segle x)

sé del dubte de l'àliga
que espera pacient
la llebre, el cérvol,
la sang pudent

esquinçada, lluent,
servil

la branca fugida del niu,
la mà que estreny
un esbós de fum
i una vall que sua

no érem abans de ser
ni respiràvem l'aigua

els braços, torts
de fang bleixen
l'accessor perdut

l'ham m'empeny la neu
a les temples i
se'm gebren les parpelles

la pell d'una llúdriga
tapant-te els ulls
se'm desfà a la boca
regalimes nord

els malucs oberts,
el sexe ferm
en sentir-te udol i llop

Cloenda
Del llop, el fred i la foguera

El vent bufa aurores en la nit llarga i un udol es fa ressò d'uns versos més antics; freds. Ella no contempla el paisatge, el travessa. Se sap com sap l'àliga que nia en un pi fosc i com sap l'escuma del mar que li llepa les trenes: el tot l'alleta des que era petita. És filla d'una veu que emana de les valls, sota cims de neu d'ambre congelada en el temps. Camina cap a la foguera d'on va emergir la poesia i ens xiuxiueja imatges que s'esdevenen pacients, una rere l'altra, com un hivern que no té ànsies d'acabar-se. Les ràtzies vikingues són llunyanes, el gebre que li toca l'ànima no és cap altre que el de l'existència primigènia.

De la boca li ragen els mots i no sabem si l'udol és del tot humà o del tot animal, perquè no hi ha una diferència entre centre i marge, sinó que “la branca fugida del niu / la mà que estreny / un esbós de fum / i una vall que sua” són tots part d'una totalitat material, fruit d'una interrelació indestriable. La pell humana, els animals i els paratges que els modelen són un recorregut extens d'on ella neix i on morirà. La invocació

de la finitud és conscient, i la veu poètica s'apropa encara més a les flames del viure.

Dins la fosca, els poemes es belluguen i brollen breus perquè són petites recreacions del present. No hi ha èpica, només la natura i el desig esberlat, l'un al costat de l'altre. Perquè si bé ella abandona l'altivesa de la mirada humana, no es desprèn de la seva humanitat; la comparteix en el delit per un "tu" que esdevé "fòssil a l'aigua que cargola / besllum de matí / quan estenc la mà".

En el presentisme, però, hi ha incerteses. El moviment és salvatge i també ho és la gana, el dubte i fins i tot la pregunta de l'avenir que "et durà de nou a terra / o bé seràs mos / de formigues, amor, quan / esdevinguin cucs en alenar-te". El nord-enllà no és calm, i el fons del viure té un color tèrbol; mai sap quin inesperat lapidarà els dits que aguanten els dies. I què en fa el temps, de les absències? Amb les preguntes per casa i malgrat la fugacitat de les coses, ella i alteritat s'arrelen en el cicle vital i en fan fruits. La fertilitat penetra com una certesa passatgera i el ventre creix com ho fan les llums que acaben en *nottléysa* (sense nit), com "mitges llunes cargolades / d'un cordó invisible al / llimac".

Arriba l'escalfor tèbia dels dies, els versos s'escampen sense control i cremen amb urgència. Les imatges volen ara desbordar la seva realitat, però ella fa un darrer intent per controlar-la: la diu. Diu allò que veu i veu allò que diu. A la severitat de la

natura li posa nom per protegir-se'n: “dic llar dic munt / dic molsa a la peül·la del cérvol / dic guspira quan s'abrigalla el / bosc”. El foc que la mulla no és una abstracció romàntica ni un somni; no és una espectadora aïllada de les coses i dels dies. Ella té por, ella té gana, ella és d'argila, ella vol sexe, ella desitja, ella respira. Ella sent l'ofec “de brasa esperonada / de bou que busca entre matolls” i es torna decidida per la pressa i la set li aviva més les flames: “beu-te'm / beu-te'm / beu-te'm”! Quan el sol no es pon al nord, el dia es fa eixorc.

I és així com l'alenada d'un passat de latituds distants va arribant a la fi. En el temps afegit (*sildemanuður*) ella ens recorda que ha desembarcat a les nostres costes poètiques com una exhortació al nostre instint; una col·lisió de blaus que s'acumulen en la flama d'un tot palpable: “el tot el mai el sempre / trobes en cada vida / un contorn / buit”. Només ens queda copsar el vent que bufa aurores en la nit llarga i l'udol que es fa ressò d'uns versos més antics.

PEP SANZ

Tàrrrega/Barcelona, abril de 2023